

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **Z. E.**
bytem P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**
sídlem Karmelitská 529/5, 118 12 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2018, č. j. MSMT-2977/2018-2,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2018, č. j. MSMT-2977/2018-2 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Západočeské univerzity v Plzni ze dne 25. 7. 2017, č. j. ZCU 022265/2017. Tímto prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

obnovu řízení o zrušení vysokoškolského diplomu „magistr“ (ve zkratce „Mgr.“ uváděné před jménem) a vysokoškolského diplomu „doktor práv“ (ve zkratce „JUDr.“ uváděné před jménem) ze dne 1. 7. 2014, č. j. ZCU 021148/2014, a obnova řízení nebyla povolena pro nenaplnění podmínky uvedené v ust. § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

II.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že usnesením rektora Západočeské univerzity v Plzni ze dne 18. 1. 2011, sp. zn. R-584-10, bylo rozhodnuto, že se zrušuje vysokoškolský diplom žalobce ze dne 23. 8. 2005, jímž bylo doloženo úspěšné ukončení jeho magisterského studia, a vysokoškolský diplom ze dne 10. 10. 2008, kterým bylo doloženo úspěšné ukončení rigorózního řízení. V odůvodnění usnesení bylo konstatováno, že výzvy k odstranění pochybností o studiu se nepodařilo žalobci doručit, takže je má správní orgán z tohoto důvodu za neodstraněné. Všechna korespondence včetně usnesení byla žalobci doručována na adresu X. Podle poučení nebylo proti usnesení odvolání přípustné a následně zdejší soud i Nejvyšší správní soud přijaly závěr, že proti usnesení rektora nebylo odvolání přípustné. Žalobce tedy již neměl žádný právní prostředek, kterým by proti evidentně nesprávným závěrům tohoto rozhodnutí mohl brojit.
3. Žalobce opakovaně správnímu orgánu dokládal, že adresa, na kterou mu bylo doručováno, vůbec neexistuje. Do 29. 10. 2006 však žalobce bydlel ve X, zatímco od 30. října bydlí na adrese uvedené v záhlaví tohoto rozsudku. Tato adresa byla uvedena i v podkladech, jež byly součástí spisu – na přihlášce k rigoróznímu řízení, v životopise přiloženém k přihlášce a na dokladech o zaplacení správních poplatků s rigorózním řízením spojených. Přesto rektor z neznámých důvodů doručoval své výzvy na adresu neexistující, ale podobnou dřívější adrese žalobce na X.
4. Žalobci bylo před vydáním usnesení ze dne 18. 1. [2011] zcela znemožněno předkládat jakékoli důkazy a jakákoli tvrzení, jimiž by vyvrátil nesmyslné domněnky, jež mu přičítal tehdejší rektor, či jeho poradci. Přitom však důkazy, o něž správní orgán I. stupně opřel své tehdejší rozhodnutí, byly nedostatečné a rozporné. Žalobci byla fakticky upřena jakákoli možnost před správním orgánem jednat, když univerzita ve správním řízení nedoručovala na adresu, kterou jí v rámci rigorózního řízení sdělil a na kterou mu v rámci onoho rigorózního řízení sama opakovaně doručovala. Pokud univerzita jeho rigorózní řízení skutečně přezkoumávala, jak tvrdí, nadto komisionálně, nebylo nic snazšího, než uvést adresu, která byla jako jediná v přezkoumávaném spise uvedena.
5. Žalobce dále poukazoval na nesrovnalosti s ohledem na délku svého studia, kdy se dle evidence samotné Západočeské univerzity v Plzni (opakovaně) zapsal k magisterskému studiu dne 2. 5. 2004 a studium dokončil po třech semestrech (1,3 kalendářního roku) dne 23. 8. 2005, zatímco dle usnesení činila celková doba magisterského studia žalobce pouze 2 měsíce a 13 dnů. Označil i další nesrovnalosti v časových údajích, které svědčily pro závěr o přepokopování části textu odjinud, a nesrovnalosti v souvislosti se svým studiem na Vysoké škole Karlovy Vary. Za podstatné považoval ty skutečnosti, že byl přijat k magisterskému studiu dne 20. 6. 1994, dne 15. 4. 1999 mu bylo povoleno přerušení studia z rodinných důvodů a dne 4. 10. 2000 na základě žádosti žalobce podané z rodinných důvodů tehdejší děkan žalobcovo magisterské studium ukončil. Statut FPr ZČU v té době přiznával studentům právo na opětovné přijetí, pokud studium neskončilo z důvodu

neprospěchu. Žalobce studoval na Právnické fakultě ZČU od 20. 6. 1994 do 4. 10. 2000 a nově od 2. 5. 2004 do 23. 8. 2005, přičemž tato období samostatně ani v součtu pochopitelně nečiní jen dva měsíce a 13 dnů, jak spočetl zpracovatel usnesení z ledna [2011]. Naopak, na str. 11 usnesení ze dne 18. 1. [2011] bylo citováno rozhodnutí o uznání zkoušek ze dne 10. 6. 2005, které není a nebylo součástí spisu, přesto z něj však usnesení ze dne 18. 1. [2011] vycházelo.

6. Žalobce se tedy domníval, že uváděl a uvádí skutečnosti, jež před vydáním usnesení ze dne 18. 1. [2011] neměl správní orgán k dispozici a žalobce mu je nemohl předložit, protože správní orgán mu posílal písemnosti na neexistující adresu, jen podobnou té, na které žalobce už řadu let nebydlel (o čemž však byl správní orgán prokazatelně informován). Žalobce se domníval, že byly naplněny podmínky ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, navzdory tomu však správní orgány žalobci nadále upírají jeho práva. Proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. K žalobním námitkám žalovaný poté, co shrnul dosavadní průběh řízení, uvedl, že v žalobě nebyla předložena žádná nová tvrzení, která by žalobce neuvedl v předchozích řízeních. Písemnosti sice byly žalobci zasílány na adresu X, nicméně držitel poštovní licence je fakticky doručoval na adresu X. Zásilky se univerzitě nevracely se sdělením „na uvedené adrese neznámý“, ale s poznámkou, že si je adresát nevyzvedl v úložní době. Univerzita písemnosti doručila fikcí dle § 24 odst. 1 správního řádu, neboť ze sdělení držitele poštovní licence nevyplývalo, že by se žalobce na oné adrese nezdržoval. Žalobce tedy nijak nemohl být zkrácen na svých procesních právech.
8. Pokud se v usnesení univerzity ze dne 18. 1. 2011, č. j. R-584-10, uvádí doba studia pouze 2 měsíce a 13 dní, jedná se o zřejmou faktickou nesprávnost. Toto pochybení ve výpočtu délky studia nicméně nemůže vyvolat dopady na usnesení ze dne 18. 11. 2011, č. j. R-584-10. Skutečná délka studia byla nestandardní a zároveň existovaly další věcné vady studia, tzn. přijetí žalobce ke studiu nestandardním způsobem, nestandardní průběh studia, vykonání tří souborných státních zkoušek mimo oficiálně vypsané termíny a absence diplomové práce. Žalobce proti těmto jiným věcným vadám nikterak nebrojil.
9. Tvrzení žalobce o studiu Vysoké školy Karlovy Vary, o. p. s., je zcela bezpředmětné, protože jak sám uvedl, nežádal o uznání zkoušek. Toto studium postrádá významu pro závěr o zrušení obou vysokoškolských diplomů žalobce.
10. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, neboť nebyly naplněny podmínky pro povolení obnovy řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, jak bylo podrobně rozvedeno v žalobou napadeném rozhodnutí.

IV.

Replika

11. Žalobce považoval vyjádření žalovaného za velmi účelové a věcně nesprávné. Žalovaný neshledává důvody pro obnovu správního řízení proto, že nalézá jiné důvody (jež v původním řízení byly neznámé a nikdo se jimi nezabýval, tím méně aby o ně opíral původní rozhodnutí), jež by podle jeho názoru měly vést k tomu, aby správní orgán prvního stupně rozhodl stejně. Jinak řečeno, jestliže byl žalobce postižen za to, že studoval

dva měsíce a 13 dnů, pak je úplně jedno, že ve skutečnosti studoval šest let, protože délka studia je stejně nestandardní, jestliže byl přijat podle ustanovení tehdy platného statutu, pak byl stejně přijat nestandardně, atd.

12. Posouzení věci žalovaným tak bylo zcela paušální. Žalovaný sice připustil, že pochybením vysoké školy nebyl vlastně v průběhu původního správního řízení žalobce nikdy nikým osloven, ačkoli vysoká škola znala jeho adresu, doručovala mu jinam, navíc na adresu neexistující, ale takové pochybení podle něj nevádí. Žalobce měl za to, že rozhodování žalovaného vykazovalo znaky libovůle a rozporu s právem na spravedlivý proces ve smyslu judikatury Ústavního soudu (vzhledem k doručování účastníkovi na jinou adresu, vyvozování negativních důsledků pro účastníka s ohledem na to, že včas nereagoval, nesprávnému výpočtu trvání studia a vycházení z listiny, která není součástí spisu – zřejmě díky okopírování kusu odůvodnění z jiného spisu). Vadou, pro kterou má být rozhodnutí zrušeno, je podle rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 565/2003, pokud byla účastníkovi odňata možnost jednat před orgánem veřejné moci. Avšak žalovaný konstatoval, že to vlastně nevádí. Ústavní soud též judikoval, že součástí práva na spravedlivý proces je i právo na řádné odůvodnění. V žalobcově věci bylo vše odůvodněno špatně. Ačkoliv z původních důvodů (zčásti se zřejmě týkajících někoho jiného) nezbylo nic, je podle žalovaného postih žalobce náležitě odůvodněn.
13. Žalobce se domníval, že ve věci bylo potvrzeno, a do jisté míry i žalovaným uznáno, že mu byla odňata možnost před orgánem veřejné moci jakkoli jednat a že rozhodnutí v původní věci vycházelo z důvodů, které se zřejmě dílem týkaly někoho jiného (včetně citace důkazů, které ve správním spise o žalobci nejsou), přičemž rozhodnutí vycházelo z celé řady chyb, například početních, takže bylo v žalobcově věci nepochybně dáno extrémní porušení práva na spravedlivý proces. Důvody pro povolení obnovy byly dány a žalobce setrval na zrušení napadeného rozhodnutí.

V.

První rozsudek Krajského soudu v Plzni a rozsudek Nejvyššího správního soudu

14. Rozsudkem ze dne 28. 5. 2019, č. j. 57 A 37/2018-32, soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.
15. Na základě podané kasační stížnosti byl jmenovaný rozsudek zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2019, č. j. 1 As 213/2019-36 (dále též jen „*zrušující rozsudek*“). Zde Nejvyšší správní soud uzavřel, že se žalobce v řízení snažil uplatnit skutečnosti a důkazy, které objektivně dříve uplatnit nemohl, a dále konstatoval, že žaloba podaná dle ustanovení § 65 s. ř. s. a žádost o obnovu řízení jsou dvěma subsidiárními prostředky ochrany práv, jež se vzájemně nevylučují ani nepodmiňují.

VI.

Posouzení věci soudem

16. Vzhledem k tomu, že žalovaný s tím souhlasil a žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) o věci samé bez nařízení jednání.
17. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
18. Soud byl vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím

rozsudku, jak stanoví § 110 odst. 4 s.ř.s.

VII.

Rozhodnutí soudu

19. Soud neshledal žalobu důvodnou.
20. Ke genezi věci, jak vyplývá z obsahu spisového materiálu a z vlastní úřední činnosti zdejšího soudu, je pro posouzení žaloby důležité uvést následující. S usnesením rektora Západočeské univerzity v Plzni ze dne 18. 1. 2011, sp. zn. R-584-10, se žalobce seznámil dne 3. 4. 2014. V části V. tohoto usnesení bylo vymezeno celkem pět pochybení (vad), jež vedla k rozhodnutí tak, jak je uvedeno ve výroku: 1. trvání magisterského studia pouze 2 měsíce a 13 dnů (od 10. 6. 2005 do 23. 8. 2005); 2. přijetí ke studiu nestandardním způsobem (bez odůvodnění a mimo řádné přijímací řízení); 3. nestandardní průběh studia spočívající v zařazení rovnou do V. ročníku a uložení splnit pouze všechny tři souborné zkoušky; 4. tři souborné zkoušky vykonané v průběhu 2 měsíců a 13 dnů zcela mimo termíny oficiálně vypsanych souborných státních zkoušek a před osobami, které netvořily oficiálně jmenované komise pro souborné státní zkoušky; 5. chybějící diplomová práce i oba její posudky. Proti usnesení podal žalobce odvolání k ministru školství, mládeže a tělovýchovy (důvody byly obdobné důvodům nynější žaloby), nicméně bylo mu sděleno, že odvolání není přípustné a ať se domáhá ochrany soudní cestou. Podáním ze dne 1. 7. 2014, jež bylo doručeno Západočeské univerzitě v Plzni dne 3. 7. 2014, žalobce požádal o obnovu řízení z důvodů, jež se kryjí s důvody právě projednávané žaloby. Zároveň dne 3. 7. 2014 došla zdejšímu soudu žaloba proti usnesení sp. zn. R-584-10, jež byla zaevidována pod sp. zn. 57 A 48/2014 – i zde byla argumentace obdobná právě projednávané žalobě. Usnesením zdejšího soudu ze dne 31. 3. 2016, č. j. 57 A 48/2014-66, byla žaloba odmítnuta pro opožděnost. V odůvodnění usnesení bylo operováno s faktickým seznámením se s rozhodnutím až dne 3. 4. 2014, nicméně lhůta pro podání žaloby tak uplynula již dne 3. 6. 2014. Proti tomuto usnesení žalobce brojil kasační stížností, přičemž ta byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016, č. j. 7 As 132/2016-59. Následně bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí a napadené rozhodnutí.
21. Povolení obnovy řízení je v ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu upraveno následujícím způsobem: *Řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.*
22. Správní orgán I. stupně uzavřel, že podmínky pro povolení obnovy nejsou dány, neboť *„žadatel v tomto případě na místo toho, aby podal proti předmětnému usnesení žalobu, jež mu zaručuje ochranu jeho práv, postupoval tak, že i přes výslovné poučení o nepřípustnosti odvolání proti předmětnému usnesení odvolání podal, a tím se sám vystavil riziku, že mu v mezidobí marně uplynula lhůta pro podání žaloby. Žadatelem uváděné důvody mohl řádně uplatnit a také uplatnil ve správní žalobě, kterou sice podal, avšak svým zaviněním opožděně. V žádosti o obnovu řízení ze dne 01. 07. 2014 pak neuvedl žádné dříve neznámé skutečnosti, neboť důvody, pro které spatřuje povolení obnovy řízení, byly uvedeny již v odvolání ze dne 07. 04. 2014.“* Žalovaný pak v podstatné části na str. 8 napadeného rozhodnutí uvedl: *„Chybné konstatování kratší celkové doby studia v magisterském studijním programu „Právo a právní*

věda“ na Fakultě právnické Univerzity za období od 2. května 2004 do 2. srpna 2005, lze považovat za chybu, která však v celkovém kontextu sama o sobě nemohla mít vliv na výsledek řízení – zrušení vysokoškolských diplomů. Jak již bylo uvedeno, Univerzita doložila kumulaci i dalších závažných věcných i formálních nedostatků, a to při znovupřijetí ke studiu v roce 2004, v průběhu studia i při ukončení studia, které měly za následek nesplnění podmínek pro řádné ukončení studia a vydání vysokoškolských diplomů osvědčujících získání vysokoškolského vzdělání. Nové skutečnosti, které by mohly vyvrátit tvrzení Univerzity nebo doložit, že důkazy provedené Univerzitou se ukázaly nepravdivými a mohly by odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem řízení, tj. prokázat, že k porušení zákona o vysokých školách a vnitřních předpisů Univerzity nedošlo a že studium bylo řádně absolvováno a ukončeno předepsaným způsobem, doloženy nebyly.“ Procesní pochybení v souvislosti s doručováním přitom uznaly správní orgány v obou stupních (správní orgán I. stupně na str. 3 v posledním odstavci, žalovaný na str. 7 v šestém odstavci).

23. Soud na věc nahlížel stejnou optikou jako Nejvyšší správního soudu, jenž uvedl v bodě 32 zrušujícího rozsudku, že *„bude nutné [...] zvážit, zda nepovolení obnovy řízení obстоjí s tím, že studium stěžovatele vykazovalo tak závažné vady, že by meritorně stejně nemohlo být rozhodnuto jinak, jak konstatoval žalovaný; tento generální materiální korektiv je velmi podstatný, neboť nemá smysl vést nové (obnovené) řízení podle § 156 odst. 2 správního řádu, pokud by bylo prima facie jasné, že by skončilo stejným výsledkem jako předchozí řízení – tedy zrušením vysokoškolských diplomů.“*
24. Shledal, že po celou dobu řízení o povolení obnovy včetně podaného odvolání a žaloby žalobce uplatňoval toliko argumenty související s chybným stanovením doby trvání studia a chybným posouzením regulérnosti znovupřijetí žalobce ke studiu. Soud ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že vzhledem ke kumulaci vícero závažných pochybení, přičemž většinu z nich se žalobce v probíhajícím řízení o povolení obnovy nepokusil rozporovat, nebylo namístě povolit obnovu řízení, protože uplatňované skutečnosti a důkazy nemohly odůvodňovat jiné řešení otázky zrušení vysokoškolských diplomů žalobce. Závažnost jednotlivých pochybení byla zhodnocena v usnesení univerzity ze dne 18. 1. 2011, sp. zn. R-584-10, a je patrné, že i kdyby prvé a druhé pochybení označené správním orgánem I. stupně nenastalo, byly by dány důvody ke zrušení diplomů z důvodu jejich vydání v rozporu s právními předpisy, neboť studium nebylo řádně absolvováno. Z odůvodnění usnesení sp. zn. R-584-10 totiž plyne, že správní orgán I. stupně hodnotil třetí pochybení jako zvlášť těžkou věcnou vadu, čtvrté jako zjevnou formální vadu a páté jako těžkou věcnou vadu. Současně správní orgán v závěru narativní části IV. usnesení, označené *„Podmínky zrušení protiprávně vydaných vysokoškolských diplomů“*, konstatoval: *„Z uvedených důvodů bude Západočeská univerzita v Plzni přistupovat k rušení vysokoškolských diplomů magistr (práv) přísněji, než u diplomů bakalář (Bc.), doktor práv (JUDr.) a doktor (Ph.D.), neboť se cítí povinná nejen napravit své vlastní dřívější pochybení, ale i chránit společnost. Správní orgán uzavírá, že o zrušení vysokoškolského diplomu magistr (práv) rozhodne vždy, pokud se v řízení prokáže kumulace více vad, z nichž nejméně jedna je těžkou vadou mající vliv na obsahovou stránku studia, jíž si musel být student průměrné obezřetnosti vědom a dobrou víru tak musel nutně ztratit.“* Kritéria uplatněná správním orgánem by tudíž byla i nadále naplněna.
25. Lze uzavřít, že žalobci bylo sice znemožněno reagovat na vytýkané pochybnosti v rámci řízení předcházejícího zrušení vysokoškolských diplomů, nicméně se **ke všem** skutečnostem kladeným mu k tíži mohl vyjádřit v rámci řízení o povolení obnovy, kdy

s nimi již byl seznámen, a usilovat o jejich vyvrácení. Postup správních orgánů, které obnovu řízení nepovolily, nevykazoval znaky libovůle, ani nebyl v rozporu s právem na spravedlivý proces či s právními předpisy, protože nebyl naplněn materiální korektiv povolení obnovy řízení.

26. Ze shora uvedených důvodů soud žalobu zamítl ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s.

VIII.

Náklady řízení

27. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly a nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 28. února 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu